

Sy-li spěwał,
Pilnje džělat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će.

• Sserbiske njedželske lopjeno. •

W Budyschinje, 30. septembra 1923.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihcizischczerni a płaczi šchtwórtlětnje 200.— hr.

18. njedžela po swj. Trojizy.

Erudny křěsluš Jeremiaš 3, 37—44.

Cžežli cžah běšče, jako profeta Jeremiaš swój ludny křěsluš spěwasche. Šchož běšče swojemu ludě wěščežik, běšče so dopjelnišo. Město Jerusalema běšče wutupjene, templ Boži ležesche w rospadankach, židowski lud běšče do babylonskeje jatby wotwjedzeny. Jenož knadny šbttl běšče w klu-bjenym kraju wostal. Na tajkich, kiž běchu w kraju wostali, Jeremiaš dale džělasche. Wón jim prajesche, so je cžežke domapytanje, kotrež so šonili, Bože prawe křudjenje, jich hrěchow dla a napominasche jich k počucze. Šak malo běchu woni psches cžežke nashonjenja nawukli. Woni na swoje njesbože mórkotachu. Jeremiaš pak jich k prawemu mórkotanju napominasche, k mórkotanju na jich hrěch; woni dyrbjachu jich pucze pschepytacž, so ke šnjesej wobrocžicž a wutrobny a ruzny k Bohu posběhacž.

Cžežke cžahy tež na naš pschińdu. Šchož žebi ludži bliže wobhlada, tón namaka, so ma kóždy swój wobcžežnosč njesč. Dha je wjele škorženja a mórkotanja. Wjele jich je, kiž tač cžinja, jako njeby žaneho Božeho knježerja nad swětom bylo abo jako by to šame njerosomne a šurowe bylo, so maju prcwo, so tehodla wobcžežowacž. Njepyta najwjazy cžlowjekow pschicžinu swójeho njesboža jenož šwonka žebje a škorža na stny cžlowjekow abo hubjene wobstejnscže abo na stny wošud, kotryž jich pschěžěha, město teho, so bychu winu šami w žebi pytali: Šak malo je tych, kiž Božim domapytanjem žebi k počucze a k počěpschenju klužicž dadža. Dwo, so bychmy tola napominanje k wutroje wšali, kotrež k našeho teksta nam napschecžiwu šlincži!

Šladajcže so hrěšneho mórkotanja w stym cžahu.

1. Njedwělujčže na tym, so wščitko wot Boha pschińdže.
2. Prascječže so, šcho chze Bóh wam se swójim domapytanjem prajicž a wobrocžče so k njemu.

1. Šdnyž chzemy so hrěšneho mórkotanja hladacž, njcžměmy na tym dwělowacž, so wščitko wot Boha pschińdže. Našch tekst praji: „Šcho dha chzyl prajicž, so tón šnjese to njeje pschicžasak? A so njpschińdže k rta najwyschšeho ani šte ani dobre? Bóh je kralom nad swětom, kiž w swójej mudrosčzi wšcho wódži. Tež w našim žiwjenju so nicžo bjes jeho wódženja abo dopuscžčenja nještanje. Drije my njepšny mēnenja Turkow (mohamedanskich) kiž mēnja, so naš našy wošud na kóždy pad a pod wšchitkimi wobstejnoscžemi w postajenej hodzinje potřicži, njeh cžinimy abo so wostajimy, šchož chzemy, hacž so šlepje do stracha podamy abo so štyšnje strachotow hladamy. Bóh je wjele bóle cžlowjekow psched wšchitkimi štworženjemi psches wšchitki dar swobody (frejoty) wusnamjenil. Wón móže so w wšchitkich wážnych položěnjach swójeho žiwjenja šam roššudžicž. Tehodla ma kóždy šam swój cžahny a wěcžny dóńt w swójej ruzny a kóždy ma tež samotwjenje dacž wo tym, šchož cžini a cžežož so wostaji.

Šle tač wěscže, šak šmy žebi swójeho wobobinskeje swobody wědomni, tač wěscže šmy žebi tola tež teho wědomni, so našch žyle žiwjenje, niz jenož w hłownych dypłach, ale husto hacž do najmjeńšich poděńženjow wot wyschšeho ruki so wódži. Našch šnjese praji, so žadny wrobl bjes našeho Wótza wole na šemju njepadnje a so šu wšchitke wšohy na našej hłowje ličene.

Edyž je wschehomózný Bóh, dha dyrbi tež wscho žnjenje wot wopředla pšched nim sjawne byč laž wocznižene knihi. Edyž je wschehomudry Bóh, dha je dyrbiak tež mjesu stajicž a dopředla postajicž, laž dožo tu bydlicž mamy. Edyž je wschehomózný Bóh, dha dyrbi tež nasche padendženja w swojej ruzh dzeržecž. Edyž je sprawný Bóh, dha dyrbi nam tež mýtowacž, sčtož hmy sašlužili. Edyž je žmilny Bóh, dha dyrbi tež nasch semski běh sbóžnemu wotstřnjenemu kónzej napšchecžiwu wjesč. Esměny dha prajicž, so něsčto, sčtož naž potrejchi, bjes Snjesoweje pšchitajnje so stanje? Njedyrbimy wschitko, ste a dobre wsacž, jako j jeho ruki? Esměny w czežkich cžabach mórtotacž, jako njeby žadny Bóh był, kiž nad žwětom knježi abo jako by wón njeprawný był abo jako so njeby wo naž starał abo jako by wón křuty knjes, haj žurotný cžwilowacž był a niz mudry a dobry wótz? —

Eslyšecž, kiž w cžaku nudy so nadběhani a samoleni cžuje: Bóh je wěcny a wschehomózný Bóh. Tehodla dyrbičje so pšched nim ponižowacž, pšchede wschem hdyž pšches nusu wachu njemóz wam potasuje. Wyšče sčtomu so šhibuja, hdyž widhor howri. Tak ponižujecž so pod Božu wschehomóznú ruku, so by waž potwyschil w swojim cžaku. Epomutajecž tola na to, so pšched nim nicžo njejsčje hač próch a popjel, so je wam wschitko, sčtož wam bjerje, najprjedy žam hačle dač, so móže waž hišecž křucžičho schwišacž, haj waž žyle sahubicž. Tehodla šhibujecž so pšched nim do prócha a prajecž j psalmistom: „Ja čžu mjelcžecž a nočžu žwój rt wotewricž; ty budžesč wschitko derje cžinicž“ a j Eliom: „Wón žam je tón Snjes; njech cžini, sčtož so jemu spodoba“ a j Siobom: „Tón Snjes je jo dač, tón Snjes je jo wšak; mjeno teho Snjesa budž žhwalene“.

A Bóh je mudry a sprawný Bóh. Wón se swojej mudrowcžu žyly žwět wodži a tvoje žiwječžto njedyrbjal prawje wodžicž móž? Gladaj na tvoje dotalne wodženja. Njedyrbišch wušnacž, so je Bóh tebje drje džiwnje, ale tola derje wodžil. Njeměšch domwěrjenje měčž, so budže tež w pšchichodže wscho mudrije dočnjecž? Wón kóždemu to postaji, sčtož jemu žluschu. Kóždy dostanje žwoje dobre a ste. Njejsčy hižo dobru natkóčžnu, natschajenu a šopatu měru dobroho do twojeho křina dostal? Njedyrbišch j Siobom prajicž: „Esmy my to dobre dostali wot Boha a njedyrbjali to ste horjowšacž?“ Esměšch ty žnano prajicž: to dobre žym sašlužil, ale to ste niz? Ach, hdy by Bóh tebi po twojej sašlužbje dač čžył, dha njeby žměl pšchecžacž, tebje sčtwišacž: Ty dyrbišch wjele bóle prajicž: „Dobrota teho Snjesa cžini, so j nami kónž njeje.“

A Bóh je žmilny a žnadny Bóh. Drje je jeho rada hušto džawna, ale jeho myšle žu myšle měra a niz žrudoby. Tež hdyž tebje pšches czežke cžabny wjedže, j tobu derje měni: Njestej pižane: „Kohož tón Snjes lubo ma, teho wón pomucži; wón žhlosta pač kóždeho, kotrehož wón ja žyna horje wšmje“? Tež tebje čže w czežnosčach wupruhowacž a wučžisčicž a w dobrým wobtwjerdžicž. Domapytanja, kotrež bolostnje sačujesč, žu tebi nušne a wužitne a škónčnje dyrbia cžemne pucže so škónčicž w žwětke, laž pižane steji: „Wny mamy pšches wjele štyšnosčow nuts hieč do Božeho křaleštwu“. Ow, džerž jenož ne wěrje křucže, so tym, kiž Boha lubuja, wschitke wěžy k lepšchemu žluža.

2. Tola došč njeje w czežkim cžaku, so žo j cžichim podbacžom pod Božu wschehomóznú ruku ponižujemy. Wny dyrbimy wjele bóle so pšchepytacž a so prajecž: Sčto čže nasch Snjes nam j domapytanjom prajicž? Drje pšchego lač njeje, so tyčnosčje jako žhlostanje sa nasche hrěchi na naž pšchidnu. Wšche-

cžiwu tajtemu měnjenju so hižo knihi Siobowe wobroža. Wubě mižionška šhromadžšna w Marijnej Marčžinej žyrkwi pod droščž Siobowych pšchecželow na to dže, so je wscho czežpjenje žhlostanje sa hrěchi. Woni měnja: „Dokelž ma žiob tač jara wjele pšchecžepicž, tehodla je wón w potajnym wurjadnje wulki hrěšnik byčž dyrbiak. Ale wučžba tutych knihow Siobowych je ta, so na pobožnych czežpjenja niz jako žhlostanje (šhtrósa), ale k wupruhowanju w dobrým žluži. W nowým testamencže pač nasch Snjes žam wobžiwědžji, so maju czežpjenja k Božemu pšchekražnjenju žlužicž. Jeho wučžobnizy pšchi pohladanju na jeneho, kiž běšče žlepny wot žwojeho naroda, Snjesa so prajachu: „Michatřje, sčto je šhřěschil, tón abo jeho starščeje?“ Jesuž pač wotmowio: „Ani tón njeje šhřěschil ani jeho starščeje, ale so bychu te škuffi Bože žiwjene byle na nim“. Gladajmy so potajkim, hdyž druhidy w czežpjenjach widžimy, žudžaznym myšlam měšna dacž. Edyž pač dyrbimy žami czežpicž, mamy so prajecž, hačž hmy žnano žwoje czežpjenja žami šawinowali. —

Druhdy wšchak je žwižowanie njes czežpjenjom a hrěchom tač sjawne, so dyrbiak tež žlepny jo widžicž. W tajkim padže njeje czežto šrosunicž, sčto čže Bóh j twojej tyčnosčju tebi prajicž. Wostaj so žwojeho hrěcha, potom Bóh žwoje domapytanje wot tebje bjerje. Edyž pač jeho žhlostaza ruka na tebi ležo wštanje, dha dyrbi so tebi škladnosčž dacž, tvoju winu wotpukicž. E wjetšcha pač bjes wscheho dwěla njeje, sčto čže nam Bóh j domapytanjom prajicž. Dha plačži žlowo nascheho tekšta: „Pšchepytajmy nasche pucže a wobhladajmy je“. Wny dyrbimy Boha prožecž, so by žwoju rěčž nam šrosynliwu cžinil. Sčtož sprawnje tač so wobžoni a pyta, temu žwjaty žuch bórsy wocži wotewri, so žam žebje prawje špóšnaje. Čžohodla Bóh žwoje žohnowanie wot tebje wotčžehnje? Dokelž jemu njejsčy žwěrný był. Čžehodla je tebi k padej pšchicž dač? Dokelž žy po žwojich žamžnych pucžach šhodžil. Čžehodla wostaji tvoje modlišny bjes wužlyščenja? Dokelž hišecžje pošlecže stareje winy abo stareho hrěcha na tebi leži. O, so byčimy tola prawje pilni byli. Edyž my pač žudženi budžemy, dha budžemy wot teho Snjesa roštwucženi, so byčimy se žwětom šamami njebyli. Kóždy njech so žam pruhuje. Potom to mórtotanje dla naschich czežpjenjom so šhubi a kóždy budže mórtotacž na žwoje hrěchi. Šamjeň.

Wo wulkim mižionškim žwjedženju w Budyščinje.

Prěni džen. Šakške žlowne mižionške towarštwu žwój šeturschi žlowny žwjedžen w našchim Budyščinje žwoje czeiče. Dotal běchu wschě tele žwjedženje w Drježdžanach. Šaž hižo žobotu, 15. septembra, wječor mižionarka knježna Šrenlelež w towarštwowým domje wulkej cžrjódže džecži žwětke wobrašy j Indiškeje pošalowšče, tač tež mějachu njedželi džecži přenje žemščenja: najprjedy w Michalskej a na to w Šětronskej žyrkwi mižionški inspektor Šasper džecži na polo žwjateho mižionštwu do Afriki wjedžeiče. Wulka žyła džecži nutřnje pošluchasče. Wopaldnju bě najprjedy w žerbskej žyrkwi žerbske žemščenje, na kotrymž Šellicžanski šaracž Š. Mrošak wot Šes. 60, 1.—3. předowasče. Darow běšče 97¼ milionu a wot džecži pšches 4 miliony. E Michalskeje žyrkwoje žerbszy lubowarjo mižionštwu žnydom do Šětronskeje žyrkwoje džechu, so bychu tež krajneho biskopa D. Šhmelja žlyšcheli. Jeho předrowanje, šložujo so na 1. Šor. 15, 58, pšchede wschem pošluchawocž w-

Snjesej službe wusběrowasche. Jezus je kasał, zyrkej dyrbi posłuchacj a mišionstwo pschewjescz w kóždym czaŕu. Wjeczor wozdženjom tajneho knjezestwoweho radzicjela swobodneho knjesa i Wjelska. Mišioniski direktor D. Paul wo nowym skutkowanju a nadziji Lipsčanskeho mišionstwa rěčesche, a knjezna Frenkelez indisku biblijsku žonu wopisowasche. Zyrkwinski chorjane spěwy do teho sanjeje, tež knjeni Lorenzowa woŕadu se spěwanjom natwaricz pomhasche. Mišioniske dary 225 milionow (w Bětrowkej woŕadze) wuczinjachu. Tuž bě sberka zyleho dnja w Budyščinje psches 330 milionow hriwonow. Wjelschi wuzitt pał sa mišionstwo w tym leži, so je hebi nowu luboicz w někotrej gwěrnej wutrobje dobyło.

Druhi džen mišioniskeho šwjedjenja sapesca so i Božej službu sa schulske dźeczi. W 10 hodž pschijamtny so hłowna šromadžina w auli abo w sali gymnasija. Swobodny knjes i Wjelsk saběraiche so i dźětom a i nadawkami hłowneho mišioniskeho towarstwa. Wo nim rosprowjesche mišioniski inspektor Jasper wo dźele, kotrež bě towarstwo w šandženym lěcze woŕebje w domijnje dokonjato. E tuteho so njech to jako něšto swjefelaze naspomni, so so dale a bóle w mlodžinje nascheho luda, mjes študentami a schulerjemi wšichich a měšicžanskich schulow woŕebje, nowe, strowe mišionke hibanje a žiwjenje pokasuje; šobudželaczerjo hłowneho towarstwa so něhdže 130 frócz w šandženym lěcze psched mlodžinu rěčeli a pschednoschowali. Najprjedy wo dźele w domijnje, potom pał tež wo dźele wonfack mjes póhanami rěčesche na to wulzy šašlužbný direktor Lipsčanskeho mišionstwa prof. dr. Paul. Lipsčanske mišionstwo je tu w domijnje jedyn wulki a wulzywažny štut dokonjato: pschihotowako tón tak derje poradženy šonbent abo šjěd Lutheriskich i zyleho šwěta w auguscze tuteho lěta w Eifenachu. Na 125 šastupjerjow a wjednikow Lutheriskich zyrkwjow zyleho šwěta bě so tam jeschto a šchož je so tam dźelalo a dokonjato, je wulzy wažne a ludže i Božej pomozu zyle wěscze se žohnowanjom sa zylu ewangelsk-lutherisku zyrkej zyleho šwěta a tež sa ewangel'-lutheriske mišionstwo. Běchu tam tola tež šachtiri Lutheriske zyrkwje šastupjene, kotrež so, woŕebje w běhu wulkeje wójny na polach mišioniskeho dźela nastale, tak na pschiklad „Tamuliska zyrkej w Indiskej“. Wo tutej móžesche knjes direktor tež něšto šajimawe a hnujaze potwědžic, šchož móže najšim domjazny woŕadani jenož i pschikladom a i pohonjenjom bycz. Šendželeženio běchu wšichich mišionarow a wšich botry němiskeho naroda i Indiskeje wuhnali, njech tež niz tak i krutosczu, kaž to w Afrizy cžinjachu. Tuž pschidžechu tam Lutherizy mišionarajo se Schwediskeje na pomoz. We běhu wójny šjednocžichu so nětko wšich woŕadny tamuliskeho mišionstwa do „Tamuliskeje zyrkwje“, kotraž je nětko tak rjez dźowka šakškeho mišionstwa. Tola cžim dlěhe to trajeiche, cžim bóle žadachu hebi šchwedizy mišionarajo, pschede wšichem pał tež tamuliske woŕadny, so bychu so i najmjejšcha nělotji i Lipsčanskich mišionarow a šotrow k nim wrócžili a mlodej zyrkwj pomhali a šlužili. Jako pschi tutych jednanjachy šhoniču, so w Šakškej domjaza Lutheriska zyrkej nušu cžerpi a i nej tež domojpóšlani mišionizy dźelaczerjo, so wšich tamuliske woŕadny dobrowólne dary a kollekty šberate a nahladne dary do Šakškeje póšlale; na šonbencze w Eifenachu běchu potom tež psches šwojeho domoródného šastupjerja šastupjene. Tole dokonjachu Tamulojo, wo kotrymiž so i wjelscha prajesche a pihasche, so šu šhudzi a so njemohli niczo tajke dokonjecz. Ale, hlejcz, šchěcžanska šrutroba wě so dźakowacz a wě pomhacz, tež ta najšhudšcha! Pomozne dary i Tamuliskeje licžachu hižo psched cžakom po wjele milionach. Prof. Paul wupraji, so je wulka nadzija, so so na nowe lěto wutrobne pschecze tuteje gwěrneje mlodeje Lutheriskeje zyrkwje

dopjelni a so tam dwaj mišionaraj, Fröhlich a Zehne, a jena mišionka šotra pósczeli, so bychu do služby noweje zyrkwje šstupili, i dobom pał tež mišioniske dźelo dale wjedli. Ale tuta jěšba žada hebi wulkich wudawkow, runje kaž jěšba mišionarow na mišioniske polo w Afrizy w šandženym lěcze. W Afrizy dźelaja nětko i pomozu tak mjenowaneje amerikaniskeje „Augustana šynody“ Lipsčanzny mišionarajo šašo na štarych mišioniskich polach. A doho šnadž njetraje, budža tam šašo šami dźelacz mōz. Ale i tym pschidnu na Lipsčanske mišionstwo wawe wulke wudawki sa tutych nětko wot wutraja placženych mišionarow, a to cžim wjetiche, jeli so to škoro i němiskej hriwonu hinaš njebudže. Njech tež šu kollekty a dary sa mišionstwo rostke, njcžbu to tola w tej mērie kaž hriwona hōdnoscze šhubjowasche. — Tole je našhonenje tež pschi nimale wšichich druhich kollektach a šberkach, kotrež so w pjenjesach štawachu. Šdnž to na pschiklad wjelscha woŕada sa žnjotny wopoz na žnjotnym džaknym šwjedženju lěšba 50 milionow natwda, by to sa domojnski cžak bylo 4 abo 5 hriwonow!!! — Šnjes direktor pokasa na šonzu tež hišcže na to, so i lětom 1923 šwoje šastojnstwo škoži štarobny dla a nowa mloda mōz i tutym šastojnstwom pschewosnje tež wuwjedjenje rēwnych nadawkow, kotrež šiwaja a so pschihotuja. Pschi wuwjedženju tutych budže i pomozu to nowe wot Lipsčanskeho mišionstwowo špěchowane šjednocženstwo wšichich Lutheriskich nascheje šemje. Šastupjer šakškeho konsistorija wupraji na to knjesej direktorej pschipóšnacze a džak šakškeje zyrkwje sa to wulke špomozne škutkowanje, kotrež je wón dokonjat woŕebje w tych cžěžkich lětach wot 1914 šem a w tutym běchu wšichich šhromadženi i rěcznikom pschesjene. Wo škonczazych šlowach knjesa i Wjelsk, rošendžechu so šhromadženi. Šich bě bohuzel malo, šchož njeje i žyła i šrosunjenju, hdnž běchu tola sa popošdnjo woŕadny Budyšiskeho wotřeža tola tak hižo do Budyščina šwolane, a Budyščin šam bě tež hubjenje došcz šastupjeny. Mōžno, so je na tym wina, so bě pschispomnjene bylo, so je tuta šhromadžina jenož sa šobustawny a duchotwnych. Ale wjazny by tam dyrbičio bycz, hdnž tola knjes mišioniski direktor Paul šam rěčesche. A popošdnju na diöžefanskej šhromadžinje w zyrkwj Marje-Martny njebē wopyt tež bohatty. Na tutej rěczachy š. zyrkw. rada Rošenfranz jako jeje pschedšyda, mišioniski inspektor Jasper a šastupjer bratrowskeje zyrkwje i Šchranowa (Šerrnhuta). Wažnoscz a žohnowanje mišioniskeho dźela zyrkwje a woŕadny a ludow šu wusběhujenje, kaž tež na to pokasane, kaš mišionstwo a krajna zyrkej w pschesjednosczji dźelatej a wobej i teho žohnowanja matej. Mimo teho so tam woŕebje wo pschenajeczju lehnstwowo jednasche. Wjeczor je so mišioniski šwjedžen potom je šwojbnym wjeczorum w towaršchowni škonczil.

Š bliska a i daloka.

Ša „**Pomhaj Bōh**“ žadaja hebi póšelnizy pósta wot tych cžitarjow, kotřiž nasche šopjenko psches póst dostawaju, sa oktober 2100 000 hr. Tuta licžba njeje so i wolu wudawarnje poštajila. Šo je placžina tak wšhōka na dobo na tutōn jedyn mēšaz, na tym je wina nowe šarjadowanje, kotrež je póst pschewjedš sa placženje nowinow a cžakopišow. Ša tute maja so póstej šakladne licžby abo placžinny podacz, tute potom póst šam i klucžom (Teuerungschlüssel) potwjetšcha a po tym wot cžitarjow placžinny šbera. Š 15. šeptembrej mējachu so póstej šakladne placžinny podacz sa oktober; najnižšcha placžina, kotruž póst tehdy pschipóšnawasche, bě sa oktober 10 np., tuta šu póstej tež sa nasche „**Pomhaj Bōh**“ podata. Wona je nižšcha, hacž we mērie, hdnž bjes placžinny sa pschinoschowanje psches póst sa

našče kopjenko na bértil léta 40 np. abo na méřaz 14 np. pla-
 cješče. Ale nétt je póšt sa oktober tute 10 np. na 2 100 000 po-
 wyschil a tuž hebi žada 2 100 000 hr. Póřđžišcho je póšt po-
 stajil, so móžeja ho tež mjenšče salkadne licžby jemu podawoć
 sa kopjenka. Sa oktober bě to ja „Bomhaj Bóh“ pschepojdže, a
 tuž hu našchi cžitarjo wutrobne proscheni, so njebychu ho psched
 tutej licžbu stróžili a ho wottraschicž dawšchi našče kopjenko
 pušchjili, ně, so bychu hebi je skasali hiščeže a to hnydom, jei
 so to njeřku; je dženska a jutije a tež dale hiščeže čařa sa oktober.
 Wudawarńja chze našchim cžitarjam, kotrež našče kopjenko
 psches póšt dostawaju, sa to sa november s niškej sakadne licžbu
 woblicžicž, tať so ho potom placžijna sa oktober s placžijnu sa
 november wuruna. Tuž wobřhowajče našče a waiche „Bom-
 haj Bóh“, lubi řerbřzy cžitarjo, lube řerbřke cžitarřki, njech hebi
 jo skasajo saho psches póšt abo, jeli so k temu skadwoicže, pola
 ff. duchownych a wučerjow obo tam, hdžež je heraf k dosta-
 cžu. Je našcha winowatoscž, so tuto jenicžke nabožne řerbřke
 tydženiške kopjenko psched mordarřkej drohju wuřhowawny; to
 řmny winojcži řnjelowej zřkwi a řwojemu řerbřskemu na-
 rodej, to řmny winojcži řwojemu mjenu „řičesčžijan, řičesčžij-
 jankla“; s nim řmny my s dobom póřkani a postajeni sa miřiw-
 narow řwonkowneho a řmuskowneho miřionřtwa kóždy a kóžda na
 řwojim měřnje. A hdž ho řcho wot naš néttle žada, žada ho
 to, so bychmy wuřonjeli tutu řlužbu a řobu najřepje to samó-
 řemy, hdž pomřamy řđeržecž, rossčřerjecž, cžitacž nabožne ko-
 pjenka! So je jich wjele tole spóřnato, sa to je jedny, niz tón
 póřledni, dopořas, řapiř darow sa „Bomhaj Bóh“, kotrež je ty-
 dženi a wjetřchi. Wřchēm daricželam tež tu wutrobny džal a
 „řapřacž Bóh“ a „Bomhaj Bóh“. Sa řhudyh mjes našchini
 cžitarjami řmėja ff. duchowni a tež redaktor řředki — tež wu-
 dawarńja — so móža „Bomhaj Bóh“ tuřšcho cžitacž. Sa tuch,
 kotřž „Bomhaj Bóh“ psches póšt njedostawaju ale po druhim
 pucžu, woblicži ho placžijna na oktober na 300 000 hr. Hdž
 řmny přjedy prajili, so je tamna licžba po wothódnoscženju
 pjenes měřjena, niz wjetřcha hač w měřje, řmēmny to wo tutej
 do zřla prajicž. 14 np. na méřaz wo měřje bēřchtej w oktobru
 2 jeřzy; 2 100 000 hr. budže w oktobře wěřče wjele mjenje hač
 2 jeřzy; je dž dženska hižo jene 1½ milijona. A řchtóž jej nima
 a je řhuduřhinka, njech ho wobrocži na ff. duchownych, wuda-
 warńju abo redaktora. A saho, řchtóž ma něřcho wjaz a něřcho
 wysche sa nabožne a narodne wěřzy, tón je nalož tať, so řmóžni
 bliřřchemu, cžitacž „Bomhaj Bóh“. Do zřla je jich hiščeže wjele
 řerbřkich řwóřbow, kotrež „Bomhaj Bóh“ hiščeže njecžitaju.
 Tute řu tu pscheproschene k cžitanju a tať k pomřaniu. Čžim
 wjazh jich cžita, čžim lóžřcho, kopjenko salkowacž! A tež cžitarjam
 do wuřraja, kotrež na psch. psches redaktora našče kopjenko do-
 stawaju, budž tu řdželene, so řu pjenesř, řapocžatř léta pó-
 řkanc, s wjetřcha sa porřto póřta hižo pschetrjebane; tež woni řu
 proscheni, ho pschecželniwje sa řđerženje naščeho njedželřkeho
 kopjenka řobu postaracž psches to, so je řami dale wobřhowaja
 a so dalschich cžitarjow a pschecželow nam dobywaja. Tuž njedch
 to tať je a „Bomhaj Bóh“ nam! —

„Wjes Boha na řwěcže“, řeka to nowe powjedancžko, ko-
 trež s přenjej njedželu oktobra našče „Bomhaj Bóh“
 řwojim cžitarjam a cžitarřkam řapocžnje powjedacž. řsmny
 s wjazh řtron řkyřcheli, so je ho našch „Wotrocžř“ cžitarjam wjele
 řpodobať. Tež „Wjes Boha na řwěcže“ je řpiřkala řristina
 řohowa. Wona dowjedže nař s tutym dalschim řjenje a řiřčřř-
 řřž řpiřanym powjedancžkom w řymnej dezembrřkej nozy do
 řařchowa. A tam w řařchowje řčžini nař sa řwěřlow wutrob-
 řhnyřžeho podenižjenja, haj je nam řamym tať — a to budže

wěřče našče mandřelřke a macřerje řačřwocž! — jačo bychmy
 tam w řařchowje řobu byli a ho řobu řtarali sa wobuřřchkeho
 řMartinřka a potom jeho řařo woplakowali. řNjech tuto p. wje-
 dancžko „Wjes Boha na řwěcže“ jich pratorje wjele hiščeže na-
 wabi, hebi našče kopjenko skasacž a řwěřu řobucžitacž! —

„Do Buleř“ džemy dženska na létny řwojedřeni řustaw
 řdolřoweho towarřtwa sa řubijřki wotřerř, njech řmny to s řu-
 biřřkeho wotřerřa abo niz. W 2 hodž. přřduje tam ř. řarať
 řarjenř řerbřki a w 4 hodž. ř. řarať řtamm-Wóřborřki němřki.
 řWuřecžarńřa mlodžina hižo dawno sa to džřkashče, so by tutón dženi
 sa řwojedřeniřki wuřotowala.

Na řw. řichala — 29. dženi požnjenja.

řew. řana 12, 7—12:

Wóřna w njeřřech.

řřóř (ř. miř. řarřa, čž. 64): řčho dawno móž? řčho řčlit je našč? řc.

řSo wóřna řbēřny w njeřřech,
 tam wřchewinjerjow w bydlenjach,
 řhdž řichal řřřřta njeřřkeho
 ma wóřki hič na řmija řleho
 řiž w towarřtwe řřch duchow je
 řei džiwne řwěřil bēřjenje;

řPať njedobuchu pschecžiwni,
 řu měřno w njeřřu řřubili;
 řmij wuřki s njeřřek wučřřijeny
 řu, — řtary řad, čžert pichewinjeny,
 řiž s řěřcu wřchón řwěť řawjedže;
 — něť řenje polo jeho je.

ř řkudřecž řřóř řo wuřki řa.
 řiž psche wřchē řlincži njeřřeřa:
 řněť je řo řbože pokasato,
 a móž a řraleřtmo řo dačo,
 a wuřchoscž widžecž řřřřřřřřřř,
 řiž řřch wuřyl je řatana! —

řJe bratrow našchich pschikřodniř
 řwřchal řačřřijeny; wřchecžiwniř
 našch nima dale w njeřřu měřta,
 řnam miřocž řbóřniřa je wěřta;
 řnařch njepřchecžel je pobity,
 řpsches jehnjecž a řrej řnicženy.

ř ře řřowom řu řwěřcženja
 řoh' řbili, řotřřž řiwjenja
 řtu řworoř' njeřřku řubowali
 a řwóřnje do řmiereče řo dali.
 — řuž wjeřelcže řo njeřřeřa
 a řiž tam macže bydlenja!

Biblija — cžap — cžlowjek.

41. tydženi, wot 7. hač do 13. oktobra.

7. džewjatřnata njedžela po řřw. řrojřzy: řap. řř. 20, 17—38
 — 2. řor. 4, 7—18 — řř. 631.
8. pónđžela: řřchijřř. 4, 1—19 — 2. řor. 5, 1—13 — řř. 512.
9. wutora: řřchijřř. 4, 20—27 — 2. řor. 5, 14—21 — řř. 90.
10. řřjeda: řřchijřř. 5, 1—14 — 2. řor. 6, 1—10 — řř. 258.
11. řřtwóřřř: řřchijřř. 5, 15—23 — 2. řor. 6, 11—18 — řř. 143.
12. pjatř: řřchijřř. 6, 1—19 — 2. řor. 7, 1—10 — řř. 265.
13. řobota: řřchijřř. 6, 20—35 — 2. řor. 7, 11—16 — řř. 278.

řřřowanje.

ř. w ř. řa 19. po řř. — ř. w ř. řa 20. po řř.

řamolwity redaktor: řarať řyřgacž w řořačřřach.

Čžiččč řřmolerjēř řřchicžřřččřčřnje a řřhāřnje,

řř. řřřřřřř s wobmj. řřřřřřřřřř w řřřřřřřřřř.